

Nikdo by neměl být sám

Lucie Haase

Veni, vidi, peridi.

Bitva proběhla rychle. Vítězem se stala hráčka A, letuška Barbara, žena kolem třicítky s přehnaně natuženými vlasy a křiklavou rtěnkou. Hráč B, osmdesátiletý Pepa, který tentokrát neměl štěstí, seděl na prostředním sedadle. Místo napravo od něj bylo volné, ale on se přesto neposunul. Upřímně řečeno, nebylo to vůči muži po jeho levici moc taktní.

Celé to začalo hlášením z praskajícího mikrofonu:

“Dámy a pánové! Dovolte mi, abych vás jménem celé posádky přivítala na palubě našeho letadla. Jmenuji se Barbara a po dobu vašeho letu vám budu plně k dispozici. Svá zavazadla, prosím, uložte do horních přihrádek nebo pod svá sedadla. Ráda bych vám připomněla, že kouření na palubě tohoto letadla je přísně zakázáno.”

Ve chvíli, kdy hlášení skončilo, pocítil Pepa nutkavou potřebu navštívit toaletu (každý, komu je více než sedmdesát, o tom bezpochyby ví své). Jeho soused zaujatě hleděl do svého notebooku a na uších měl obří sluchátka. Vzhledem k zamračenému výrazu bylo jasné, že by svou činnost dost nerad přerušoval. V tu chvíli do příběhu vstoupila Barbara.

“Pane, musíte zůstat sedět na svém místě, letadlo za malou chvíli vzlétne.”

“Pepa, těší mě, řekl muž česky, usmál se a natáhl ruku, aby si s ní mohla letuška

potřást.”

“Pane, musíte si sednout.”

Pepa vůbec netušil, o co jde. Snažil se letušku obejít, ale ta ho dost hrubým způsobem zatlačila zpátky na místo. Letadlo se odlepilo od země.

Pepa se posadil a začal přemýšlet o tom, jak se dostat na toaletu. Nutkání bylo čím dál neodbytnější, jenže Barbara ho svým výstupem vystrašila a Pepa se s ní rozhodně nechtěl dostat do křížku. Měl už za sebou dvě hodiny čekání v letištní hale kvůli zpoždění letadla. Po celou tu dobu se neodvážil vzdálit ze svého místa u odletové brány. Každému cestujícímu sice přišla SMS s informací o zpoždění a Pepa vlastnil mobilní telefon, ale zřídkakdy jej zapínal. “Mobily pípají, dělají hluk a stejně jsou k ničemu,” říkával často.

Prázdnou zející sedadlo 8F měla původně obsadit Pepova neteř, která den před odletem záhadně onemocněla, když se její přítel právě vyskytoval ve městě.

Po hodině letu Pepa vstal, rozhodnutý, že tentokrát se nenechá odbýt. Pan Sluchátko ho nechal projít, ale tvářil se dost dotčeně (činnost, kterou prováděl na

počítači byla totiž veledůležitá). Tentokrát Pepu nikdo nezastavil a on se vrátil na své místo spokojený. Po chvíli ale začal litovat toho, že si nechal v horní skříňce křížovku sudoku. Rozhlédl se kolem sebe. Všichni buď spali nebo hltali obsahy svých smartphonů, notebooků, tabletů, a kdoví čeho ještě. Přál si, aby tu Kačenka (jeho inkriminovaná neteř) byla s ním.

Na závěr se mu podařilo Barbaře její neurvalé chování vrátit. Když letadlo konečně dosedlo na zem, a všichni se hrnuli ven, podíval se jí přímo do tváře a nepozdravil. Bylo to sice docela drsné, ale ona si to rozhodně zasloužila.

Pepa s úsměvem opustil letadlo.

...

Válka pokračovala v hotelu *Grand Balcon*. Po nekonečném gestikulování a šermování rukama napsal Pepa na kus papíru své jméno. Jenže ejhle, rezervace byla zrušena. Před několika dny měl údajně obdržet mail s touto informací.

Pepa už byl velmi unavený a v žádném případě nehodlal hotel opustit. Na to, aby přenocoval venku, tam byla velká zima. Posadil se a vytáhl svačinu. Recepční zavolala ochranku.

Člen ochranky nasadil vážný a zároveň neúprosný výraz, jehož cílem bylo vystrnadit podivné individuuum ven z hotelu. Ale když spatřil starého muže v umolousaném svetru a sandálech, ze kterých čišelo čecháčství (díky Pepovým ponožkám), neměl to srdce v akci pokračovat. Zavedl Pepu do zázemí pro ochranku. V místnosti byl pracovní stůl, opotřebovaná konvice a něco jako pokus o gauč. Tvořila ho dvě sedadla z auta přehozená dekou, která měla zakamuflovat jejich pravý původ. Pepa svůj nový domov okamžitě přijal a s uctivým úsměvem se uvelebil na gauči.

Dny se naštěstí střídají rychle a stejně tak i recepční na částečný úvazek. Na Pepovo ántré se brzy zapomnělo. Po pár dnech už ho všichni vnímali jako součást personálu. S železnou pravidelností vstával každý den v 5.30 (starší jedinci jistě chápou) a vypomáhal v kuchyni. Chystal příbory, přinášel jídlo... V mnohém ohledu odváděl lepší práci než ti, kteří za ni byli placeni.

Každý den poté, co všechno nachystal, se sám v klidu nasnídal. Potom rozprostřel ubrousek, kterým vybral různé druhy vystavených potravin a následně uložil do své bílé přikrývky. Bufet ale stejně nebyl podle jeho gusta. Dal by býval přednost chlebu Šumava (nebo alespoň Dřevorubák), s nějaký godheimem nebo eidamem (ani by nemusel být třicetiprocentní). Místo toho ho vítala nekonečná řada baget, přehlídka plesnivých sýrů bleu-bleu nebo bla bla, a nádoby ve tvaru jablka, které skrývaly bůhvíco.

V sedm hodin ráno, s železnou pravidelností, vyrážel prozkoumávat město. Bylo sice okouzující, ale doma je doma. Nejvíc mu vadilo, že si neměl s kým poklábosit. Nikdo mu nerozuměl a on taky nikomu nerozuměl. Narážel stejně hlavně na delegace hrbáčů civějících do propastí svých monitorů a nebo na hejna hlučných kačen vybavených selfie tyčemi.

Poté, co absolvoval maraton po obchodech, nakonec zakoupil pohlednici, kde nebyly žádné polonahé krasotinky v bikinách, a poslal ji domů. Kačenka ji po čase přilepila na lednici, aby mu udělala radost.

...

Poslední snídane

Seděl sám, povídal si pro sebe a nechával čas jen tak plynout. Po chvíli si všiml malé princezničky, která svírala v ruce plyšáka a tvářila se ustaraně. Občas upřela pohled na své rodiče, kteří byli uhranutí svým smartphony. Když se natahovala pro další croissant (nezapomeňte vyslovit jako „kwason“) její snídane se rozhodla stávkovat. Pepa poklekl (rozvážně) a uklidil vzniklý nepořádek. Ujistil dívku, že se nic neděje a ubrouskem jí setřel špinavé skvrny na šatech. Ona krátce odpověděla a tak se rozvinula jejich konverzace. Oba působili přesvědčivě přestože nevěděli, co ten druhý říká. Pepa vzal dívku do kuchyně, aby jí umyl ruce a ukázal jí, kde pracuje, a dívka ho s radostí následovala. Vyprávěl jí o své neteři, a o tom, jak se teď cítí sám. Ona mluvila o – těžko říct o čem. Ale oba byli rádi, že si s někým povídají.

“Ty úchyle jeden!”

Přesně v ten moment totiž zvedla matka hlavu. Nasupeně popadla dívku s croissentem v ústech a plyšákem v podpaží a vyřítla se ven ze dveří. Pepa dívce zamával a usmál se. Konečně má přítele.

Překlad: Eva Turnová